

VÌ SAO CÔ ĐI TU?

Mùa thu năm 2003, một ngày trời trong đẹp, gió thổi hiu hiu. Tôi và người bạn già đi đến chùa Bàn Long nổi danh ở huyện Nguyên Thi, tỉnh Hà Bắc. Thắp hương lễ Phật xong, chúng tôi đi dạo nhìn ngắm cảnh trong chùa. Lúc này có một sư nữ mặt tươi tắn, mỉm cười đón tiếp chúng tôi, trông cô rất hòa nhã, thân thiện. Bạn già tôi bước lên trước chào hỏi:

– Thưa Sư phụ, chúng tôi là cư sĩ ở xa đến thăm chùa, có thể trò chuyện cùng sư được không ạ?

Cô vội đáp: – A Di Đà Phật. Dạ được ạ!

Tôi lên tiếng: – Thưa cô, trông cô còn rất trẻ, vì sao lại muốn xuất gia?

Thế là vị sư nữ đem câu chuyện có thật đáng sợ do đích thân cô chứng kiến, kể cho chúng tôi nghe.

“Tôi sinh ra trong một gia đình cán bộ quyền thế tại thành phố X thuộc miền đông bắc, cảnh nhà sinh hoạt rất sung

túc, dư dật. Từ nhỏ, tôi chỉ cắp sách đi học cho đến tốt nghiệp Đại Học Tài Chính. Tốt nghiệp rồi thì làm ở cơ quan hơn mười năm, sau này chuyển qua công tác tại ngân hàng. Chồng tôi thì làm việc trong cơ quan chính phủ, con trai đang học Cao trung.

Tôi luôn cảm thấy đời sống mình rất hạnh phúc. Tôi có cha mẹ thân thuộc yêu thương, gia đình êm ấm, trong nhà không có gì phải sâu lo. Mọi việc đều hết sức thuận lợi. Nhưng ba năm trước, tôi gặp một đại biến cố, khiến cuộc đời tôi thay đổi lớn, rẽ sang một hướng khác.

Ba năm trước, tôi làm việc ở ngân hàng đồng thời kiêm luôn chức “Nhân viên tài vụ công ty địa ốc”.

Ngài Tổng giám đốc Công ty Địa ốc 46 tuổi, niên phú lực cường. Quá khứ ông làm ở Công ty lương thực, sau chuyển qua kinh doanh địa ốc. Ông giàu vô kể, sở hữu ỨC VẠN TÀI SẢN, làm ăn bề thế, rất có thực lực.

Năm đó ông chơi cờ phiêu bị thua đậm. Hôm đó chỉ trong vòng mười lăm phút mà phải đền hơn 470 vạn. Ông bị đả kích quá lớn nên xuất huyết não mà chết.

Sau khi ông chết rồi, thần thức cứ một bề đeo theo tôi. Lúc sống ông cao 1m84, vậy mà giờ nhìn thấy ông xuất hiện chỉ cao khoảng 1m (Trong kinh Phật nói, người chết rồi mang thân trung ấm giống hình hài lúc còn sống nhưng chỉ cao bằng đứa con nít cỡ 8-9 tuổi. Điều này ứng hợp với những gì cô đã trông thấy). Sắc da ông như màu đất, hình mạo giống hệt lúc sống. Vừa nhìn là biết ngay ông Tổng, khi đó bất kể tôi đi đâu, ông đều theo đến đó. Tôi không thể nhắm mắt, vì hễ vừa nhắm thì nhức đầu không chịu nổi, mà dù nhắm mắt vẫn thấy ông.

Người nhà cho là tôi bất bình thường, nên mới cử người theo canh chừng tôi suốt ngày. Mà tình huống tôi nhìn thấy, bọn họ không ai thấy. Nên dù tôi có nói, có diễn tả cảnh mình thấy cũng chẳng ai tin. Tôi muốn trốn ông Tổng cũng trốn không xong. Tôi đáp phi cơ đến Bắc Kinh hay đi

Thanh Đảo thì ông cũng đeo theo. Cảnh tượng này hành hạ tôi suốt 100 ngày.

Đáng sợ hơn nữa là, từ sau khi ông chết đi, cứ 7 ngày là tròn một tuần. Mỗi khi qua một thất, trước mắt tôi lần lượt hiện từng cảnh giới nơi địa ngục, chỗ mà ông bị thọ khổ, thấy ông bị hành phạt thê thảm, đáng sợ.

Tuần thất đầu tiên, tôi nhìn thấy mấy vị ngục tốt đến kéo lôi hai tay ông nhét vào lò thiêu nướng. Chỉ nghe tiếng ông kêu la thảm thiết, khi tay ông được rút ra rồi, nó cong vẹo đỏ bóng như sắt nung lửa vậy, người cũng co rúm quắt queo.

Đến tuần thứ 2, hiện trước mắt tôi là địa ngục thiêu chân. Tuần thất thứ 3, tôi thấy ông chân trần leo lên núi đao, máu tuôn đầm dề. Tiếp theo tuần thứ 5, 6, 7 lại thấy ông bị phanh thây, mổ bụng, móc mắt, cưa chân v.v... thật là thê thảm và kinh khủng đến mức không dám nhìn. Tôi cũng nghe ông lớn tiếng kêu rên, van xin tôi cứu ông với. Nhưng lúc này tôi chưa

biết gì Phật pháp, đâu biết làm thế nào để cứu ông.

Trong suốt 100 ngày, cuối cùng thẳng cảnh hiện, tôi bỗng thấy Bồ Tát Quán Thế Âm đứng trên đóa sen màu hồng, mặc y phục trắng, tướng mạo trang nghiêm thù thắng không gì sánh. Tôi ngấm nhìn thần thái thanh tịnh của Bồ Tát Quán Thế Âm, choáng ngợp vì ánh sáng rực rỡ trước mắt, thân tâm lập tức cảm thấy thanh lương, tinh thần sáng khoái vạn bội.

Chỉ nghe Bồ Tát Quán Thế âm tha thiết bảo:

– Con phải niệm Phật nhé!

Rồi Ngài phe phẩy tay áo, trong chớp mắt đã biến mất.

Tôi vội kêu lên, lay tỉnh người bạn cùng phòng, kể cho cô nghe về cảnh mình thấy Quán Thế Âm Bồ Tát. Thế là chúng tôi cùng đi mua hương, lư và tượng Quán Thế âm.

Lúc tôi thắp cây hương đầu tiên, thì nhìn Bồ Tát trong chớp mắt hợp thành nhất thể với tượng Ngài, rồi nghe Ngài dạy:

– Hãy đến Bảo Hoa Tự đi!

Bảo Hoa Tự ở Liêu Ninh, tỉnh Đại Liên. Tôi và cô bạn liền đến Bảo Hoa Tự. Đường như sư trong chùa biết trước chúng tôi sẽ đến, vì vừa gặp tôi, sư liền bảo:

– Ta đợi con lâu lắm rồi!

Sư còn nói:

– Con cần phải xuất gia!

Đến ngày 19 tháng 6, sư làm lễ cầu siêu cho ông Tổng. Khi đó, tôi cảm thấy đại địa chấn động, thấy ông Tổng từ trong địa ngục được cứu thoát. Còn thấy từ trong địa ngục đưa ra vô số cánh tay, giống như kêu cứu vậy. Siêu độ xong, sư bảo tôi:

– Ông Tổng đã được cứu khỏi địa ngục, đầu thai vào cõi súc sinh rồi.

Một năm sau, cũng nhằm ngày 19 tháng 6, tôi đang đi trên đường lân cận thì tình

cờ gặp một con lừa. Vừa nhìn thấy tôi nó không chịu đi, kêu thì nó chảy nước mắt, tôi không hiểu vì sao lại có chuyện này. Về đến chùa thỉnh giáo sư phụ, Ngài nói:

– Con lừa này chính là tổng giám đốc của các con đó.

Thế là thân thích, bằng hữu vội đi khắp nơi tìm con lừa, nhưng không tìm được.

Lại một năm trôi qua, hôm đó là ngày 28 tháng 4, con lừa bị sút dây trói chạy đến cổng chùa, mặc cho người lôi kéo hay đánh đuổi, nó đều không chịu đi.

Lúc đó, sư trụ trì đang tọa thiền, nhưng Ngài vẫn bảo tôi:

– Bên ngoài có con lừa tìm cô đó!

Tôi vội chạy ra ngoài cổng, con lừa vừa nhìn thấy tôi vội vàng chạy đến, kêu lên và chảy nước mắt.

Tôi bảo nó:

– Người là Tổng giám đốc X. phải không? Nếu phải thì gật đầu nha.

Nó nghe và hiểu lời tôi nói, liền gật gật đầu. Sau đó tôi bảo:

– Ta quy y cho ngươi, hãy lắng nghe nhé.

Tôi liền làm theo cách thức sư phụ dạy, quy y Tam bảo cho con lừa. Làm lễ xong tôi nói:

– Bây giờ hãy dẫn ta đến nhà chủ của mi!

Lừa gật đầu. Nó đi trước, tôi theo sau, nhìn nó đi trên đường giống hệt ông Tổng lúc còn sống vậy.

Về đến nơi, con lừa nó nhìn tôi rồi nhìn ông chủ ngấm ý như bảo tôi đây là chủ nó.

Tôi hỏi ông ta con lừa sinh lúc nào? Khi ông nói đến ngày, tháng, năm...tính ra đúng hợp với thời gian siêu độ ông tổng. Ngay đó tôi tin chắc đây là ông Tổng từ địa ngục thoát ra sinh vào loài súc trong nhân gian.

Sau đó, người nhà ông Tổng đến chuộc con lừa, đem nó vào chùa phóng sinh.

Sự việc này đã làm chấn động tâm tư rất nhiều người. Nguyên là công ty thiếu ngân hàng số tiền cực lớn (khoảng bảy ngàn vạn), nhưng ông Tổng lúc còn sống đã có ý không muốn trả. Cho nên từ khi xảy ra sự việc “kinh thiên động địa” này làm cho tất cả những người ở Công ty được tận mắt chứng kiến cả rồi thì ông Phó tổng giám đốc liền tự động hướng ngân hàng đền trả toàn bộ số nợ. Thanh toán xong rồi, công ty này vẫn còn tiền dư.

Thân nhân, bằng hữu và các đồng nghiệp của tôi sau sự cố đó đa số đều quy y Phật môn. Do tôi đích thân trải qua sự kiện này, vô cùng tin sâu lục đạo luân hồi là có thật không dối, thâm hiểu Luật Nhân Quả báo ứng không sai mảy may.

Vì sao ông Tổng đọa địa ngục, ném đủ hình phạt khổ đau? Tất nhiên là do những nhân gieo không lành, nhưng đó là chuyện riêng của bản thân ông, tôi không muốn khơi lên làm gì nữa. Điều quan trọng là chuyện của ông đã khiến cho nhiều người thức tỉnh, cảnh giác, biết

tự chấn chỉnh và tu sửa thân tâm cẩn mật hơn.

Cho dù hiện tại quý vị giàu sang, sở hữu ước vạn tài sản đi chẳng nữa thì một khi chết đi rồi chẳng mang theo được một xu! Đúng như cổ nhân thường dạy: “Vạn thứ chẳng mang theo được, chỉ có nghiệp đeo theo mình!” ...

Tôi từ nhỏ vốn sinh trong gia đình giàu sang, lại là gia đình có địa vị quyền thế. Tính ra số loài vật từ bay trên trời, đi dưới đất, bơi trong nước... không con gì mà tôi chưa ăn qua. Nghiệp ác đã tạo cố nhiên rất sâu nặng. Tôi thầm nghĩ: “Tương lai nếu như tôi và cha mẹ, thân quyến... bị đọa địa ngục, thì ai sẽ cứu chúng tôi ra đây? Thế là tôi hạ quyết tâm, phải xuất gia tu hành, nguyện tu cho đến khi chứng đạo vô thượng”

Cô kể xong câu chuyện, vẫn còn rất cảm xúc, bùi ngùi thở dài.

Chúng tôi bị câu chuyện cô làm chấn động, tâm linh bị đả kích mãnh liệt. Vì những kiến thức đã biết về lục đạo luân

**hồi, về nhân quả báo ứng trước đây, thấy
đều chỉ đọc trong sách nên cảm thấy
cách mình rất xa. Nhưng câu chuyện thật
do vị sư nữ vừa kể ra đây, lại xảy rất gần
trong thế kỷ 21 này. Thời gian, địa điểm,
người thật việc thật rõ ràng bày ra trước
mắt, sao có thể khiến cho người ta không
kinh hồn bạt vía được chứ?**